

AZ ÖRDÖG CSÓKJA

fine
selection

SARWAT CHADDA

SARWAT CHADDA

AZ ÖRDÖG CSÓKJA

S A R W A T C H A D D A

AZ ÖRDÖG CSÓKJA

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2011

Írta: Sarwat Chadda
A mű eredeti címe: The Devil's Kiss
A művet eredetileg kiadta: Puffin Books, Penguin Group
Published by arrangement with Rights People, London

Fordította: Gazdag Tímea
A szöveget gondozta: József Aranka
Copyright © Sarwat Chadda, 2009

From DEVIL'S KISS by Sarwat Chadda.
Cover image by David Eustace © 2009.
Reprinted by permission of Disney • Hyperion. All rights reserved.

A könyv megjelenését az Európai Unió
Kultúra 2000 programja támogatta

Kultúra 2000

www.kulturpont.hu

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 245 239 5

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2011-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József, Gerencsér Gábor
Korrektor: Szécsényi Tibor, Széll Katalin
Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Feleségemnek és lányaimnak

Kicsoda tett téged fő emberré és bírónak mi rajtunk?
Talán engem is meg akarsz ölni, mint megöltél az egyiptomit? ¹
Mózes II. könyve 2. rész 14.

¹ Károli Gáspár fordítása

1. FEJEZET

KÖNNYŰ LESZ MEGÖLNI, *hiszen csak hatéves.*

Akkor mi ez a keserű, görcsös érzés a gyomrában? Miért verte ki a hideg verejték?

Csak hatéves.

Billi a park vége felé gázolt a magas, szúrós fűben. Az őszi éjszakai szél suttogott neki a Veremben.

Micsoda név egy játszótérnek!

Itt azonban senki sem akart játszani. Már évek óta nem. A játszóteret körülvevő alacsony kerítés régen összedőlt, korhadtt deszkái úgy álltak ki a földből, mint csámpás, elfeketedett fogak. Az állat formájú rugós hinták üreges szemekkel figyelték, s a régi rugók nyikorogtak, ahogy üdvözlésképpen biccentettek neki.

A fiú a három hinta közül a középsőn ült.

Csak hatéves.

Billi zseblámpával a kezében közeledett, melynek fényéhez hozzáadódott a telihold és a Crystal Palace világító, piros lámpái az adótornyon, mely hatalmas, fekete túskeként meredt az égbe.

A rozsdás lánc megcsikordult, ahogy a fiú előre-hátra hintázott, miközben őt figyelte.

Talán nem ő az. Lehet, hogy csak egy hétköznapi gyerek.

Talán nem kell megölnöm.

Hétköznapiinak látszott. Elnyűtt Nike edzőcipőt, gumis derekú farmert és bordó-kék csíkos Crystal Palace pólót viselt.

Egy helyi srác.

Átlagos, ha figyelmen kívül hagyjuk a nyakán lévő nyomokat. Fehér nyakán sötétlila véraláfutások éktelenkedtek.

Billi mély levegőt vett, és kalapáló szívvel átmászott a régi kerítésen. A játszótér kavicsos volt, és csupa szemét: régi konzervdobozok, penészes újságok és a dombtetőn álló csontvázszerű fákról idesodródott száraz, barna falevelek borították. De ez a romlás több volt, mint szelíd öregedés. A pusztítás minden nyoma felfedezhető volt.

Gonosz hely. Ártatlan vért ontottak ki itt, és bemocskolták vele a földet. Billi azt gondolta, hogyha összeszedné a bátorságát, és odafigyelne, még mindig hallaná a halálsikolyok visszhangját a szélben és egy gyermek utolsó sóhaját a levelek suhogásában. A földből édes, olajos pára szállt fel. Átitatta a levegőt. Ahogy azonban Billi átlépte a határt, a duplájára sűrűsödött, s pár lépés után a tüdeje fulladásig megtelt vele. Az a néhány virág és gaz, aminek sikerült áttörnie, szürke volt és torz. Fényes, fekete, páncélos testű bogarak menekültek a köveken, és kövér, fehér, foszforeszkáló hernyók vonaglottak a lába alatt.

– Szia! – mondta a fiú.

– Szia! – felelt Billi.

A fiú ránézett, és bár hiányzott alul az egyik első foga, ennek ellenére a mosolya lágy és természetes volt.

Pont olyan volt, mint a fényképen.

Még mindig lehet, hogy tévedek.

Ám ahogy közeledett, minden lépéssel biztosabb lett abban, hogy nem téved. A véralfutás tanúsította.

Billi néhány méterre a fiútól megállt. Még ennyi idő után is látszottak az ujjnyomok a nyakán.

– Játszani jöttél? – kérdezte.

„Nézz a szemébe!” Ez volt az utasítás. Hát nem ez volt az egyik első dolog, amit megtanult a Rendben? A lélek tükre. Elégszer bámult saját fekete szemébe, azon tűnődve, hogy valójában mi lehet mögötte. Talán csak még több sötétség.

A fiú leszállt a hintáról, s most a telihold tökéletesen megvilágította duci arcát, foghíjas mosolyát. A szeme tükörként csillogott, mint a macskáé. Billi belebámult, de nem látott mást, csak üres tükröződést.

Ő az.

– Sajnálom, Alex. Azért jöttem, hogy visszavigyelek.

– Honnan tudod a nevemet?

Mi az, amit nem tud róla? Elolvasta a régi újságokat, egy álló hétig keresgélt a könyvtári archívumban. Még azt a kifakult 8 milliméteres amatőr filmet is megnézte, ami csupán az élet hunyorgó sárga illúziója volt a fehér lepedőn.

Alexander Weeks. Hatéves. Bartholew utca 25. A St. Christopher Általános Iskola tanulója. Penny testvére.

Utoljára 1970-ben látták.

– De még csak most jöttem. Az anyukámat akarom látni!

Jennifer és Paul Weeks egyetlen fia. Billinek eszébe jutott, amikor az apukájával a templomban ültek, és a szülők a régi fényképalbumokat mutatták nekik. Elmesélték, hogy még most is álmodnak Alexről.

Hogy vannak éjszakák, amikor látják az arcát az ablaküvegen túl.

– Tudom. De nem maradhatsz itt!

Billi arra hivatkozott, hogy még csak tizenöt éves, egy évvel fiatalabb a kelleténél. De az apja ragaszkodott hozzá. Eljött az ideje. A Próba. Az utolsó vizsga, mielőtt felvennék a Rendbe.

Arthur SanGreallal senki nem ellenkezik.

Számított valami kis lázadozásra. Veszekedésre, hangzavarra és dühre. Különben mi szükség volt arra a sok vívásórára Percyvel? A karja és a lába, mint egy vágásokból és véraláfutásokból álló térkép, amivel már amúgy is eléggé felkeltette a figyelmet a suliban. Arra számított, hogy párbajoznia kell egy igazi Istentelennel. Egy Elmebeteggel, Agyarassal, vagy akár egy Alvilággal.

De erre nem!

Hogy egy kisgyereket kelljen megölnie.

– De miért? Ez nem igazság! – A gyerek két oldalán levő hingták idegesen csörögtek láncaikon. Billi megdermedt. Még a termopulóver alatt is libabőrös lett a karja. Alexből csak úgy áradt a hideg.

– Tudom, fiam.

Billi megpördült.

Az apja lépett át a törött kerítésen, és feléjük közeledett. Öltönyt viselt, az egyetlen öltönyt. Sötétkék volt, és fényes a sok viselésről. Bal kezében kardhüvely, jobbában kard. Másfél méter hosszú, a markolata vastag vaskorongban végződött, rajta a Rend szimbóluma: két lovag egy lovon. A széles penge kísértetiesen csillogott a holdfényben. Brutális, kaszabolásra való fegyver volt.

A fiú a férfit tekintett.

– Te is azért jöttél, hogy megölj?

Arthur megállt, félúton köztük és a kerítés között, és elhajította a hüvelyt. Rámosolygott Alexre, de fáradt, halovány mosoly volt. Hideg, kék szeméből pedig hiányzott minden gyengédség.

– Nem, fiacskám. Tudod, hogy nem tehetem. – Billire pillantott.
– Te már halott vagy.

– Ez nem igazság!

A hinták ide-oda csapódtak, összeverődtek, a körhinta nyikorogva életre kelt, lassan forogva csikorgott rozsdás tengelye kopott üregében.

– Az a férfi azt mondta, megetethetem a madarakat. Azt mondta...

– Büntetést kapott a tetteért – közölte Arthur.

– A Pokolban van? – kérdezte Alex.

– Azt garantálom.

A fiú feljajdult.

– Én nem akartam meghalni! – nyújtotta a kezét. – Hadd maradjak! – Kristálykönnyek peregtek le az arcán, a szája és az álla titokzatos ráncokba torzult a szenvedéstől. – Sötét van, és teljesen egyedül vagyok. Sötét van és félek! – Könyörögve lépett közelebb.

Csak egy kisfiú...

– Billi, ne! – kiáltott rá Arthur, de elkéssett. Billi térdre esett, és magához ölelte Alexet. A szívéhez húzta, és...

A hideg beszűrődött a pórusain, jéggel itatva át a bőrét. Fekete genny árasztotta el az ereit, mint a méreg, telepumpálva Alex elkeseredésével, irigységével és

GYÜLÖLETÉVEL,

amiért izzadt kezek és szorongató ujjak elhurcolták a napfényről a mocskokba és a lehullott levelek közé. Hogy soha többé ne érezze a

MELEGET,

ami annyira hiányzik neki, és amire mindennél jobban vágyik. Így hát tőle szívja el, s nem hagy meg mást, csupán a csontig hatoló hideget, kiszívja a tüdejéből a levegőt, zúzmara lepi be, és a

HÚSA

felhólyagosodik, könnyei az arcára fagynak, ahogy Alex szemébe mered, mely fekete és csupa rosszakarat, mert nem emlékszik másra, mint a

GYÖTRELEMRE,

melyet képtelen elfelejteni, és feneketlen vírusként rágja, amit nem tud elfojtani, így hát Billinek

SZENVEDNIE

kell, és a hideg égeti a szívét, ahogy Alex egyre mélyebbre fúrja magát, belékapaszkodva, hogy csatlakozzon hozzá a sötétségben, messze, messze...

Erős kezek markolták meg tiszta erőből Billi vállát, és kiszabadították. Arthur eltaszította a fiú közeléből, amitől elgurult a kavicson, és nagyon megütötte az arcát.

Moccanni sem tudott, mintha jéggé dermedt volna. Ujjai karmokká görbültek, és megdermedtek a hidegtől.

Birtoklás. Birtokba akarta venni őt. Nem Alex volt az. Már nem. Billi megpróbált felállni, de a lába nem hajlott, úgy érezte, olyan törekeny, akár egy jégcsap.

– Billi! – kiáltott Arthur.

A hinta fából készült ülőkéje hangos reccsenéssel tört szét, és a két elszabadult lánc ostorként csapkodott. Billi elhajolt előle, amikor az egyik fölötte csapott át, de Arthurt homlokon találta. A kard elrepült, a férfi megtántorodott, aztán elemelkedett a földtől, ahogy a lánc a nyaka köré tekeredett.

Majd egyre jobban megszorult.

Arthur a hinta A alakú vázán himbálódzott, mint egy perverz játzótéri akasztófán. Hiába karmolta a hurkot, arca egyre sötétebb és vörösebb lett.

– Engedd el! – sikoltott Billi. Előrehajolt, talpra küzdötte magát. A lába remegett, akár a kocsonya.

De Alex nem hallgatott rá. Fekete, vérszomjas tűz lobogott benne, és vadállati üvöltés szakadt ki belőle, ahogy Billi apja ott himbálódzott a lánc végén. A kiáltást a lány a bőrén érezte, mintha törrel hasogatták volna.

Alex képtelen lett volna ilyen hangot kiadni. Egyetlen gyermek sem tudna.

A kard ott állt kettejük között, hegyével a talajba fúródva, egyenesen, akár egy acélkereszt.

– Kérlek, Alex! – könyörgött Billi. Arthur keze lehullott, a teste elernyed.

De Alex, vagy az, ami élő fiúnak adta ki magát, csak nevetett, és a karját mozgatta, mintha tébolyult bábjátékosként játszana a lány apjának testével.

Billi nekilendült, majd föld- és rovarzárópor kíséretében kirántotta a földből a kardot. Alex megfordult, mire ő mellbe rúgta, amitől a fiú elesett.

Billi a markolatot megfordítva, Alexnek szegezte a kard hegyét.

– Istenem, bocsáss meg nekem! – suttogetta, majd a gyermek szívébe mártotta a pengét.

A sikoly felverte az eget, Billi beleremegett, de szorosan markolta a drótfonattal díszített kardmarkolatot. A sebből, mintha valami élőlény lenne, fekete epe tört elő, ami átáztatta a ruháját, és összefröcskölte az arcát. Amikor az ektoplazma a szájába fröccsent, és lefolyt a torkán, fulladozni kezdett.

Mélyebbre nyomta a kardot, a földhöz szegezve Alexet.

A kard gombjára támaszkodva fél kézzel keresgért a zsebében, ahonnan egy apró ezüstfiolát vett elő. Izzadt kezével képtelen volt

levenni a kupakját, ezért leharapta, aztán az ujjaira kente a tiszta olajat.

Alex tágra nyílt szemmel bámult, amikor Billi eldobta az üres üvegcsét. Kihúzta a kardot, és térdre esett mellette.

– Ne, Billi! Kérlek! Nem akarok elmenni! – Miközben Billi megpróbálta mozdulatlanul tartani a fejét, hogy egy keresztet rajzolhasson rá, a fiú csapkodott, visítozott, karmolt, cibálta a lány rövid, fekete haját, és bűzös, olajos, alvadt vért köpött.

– *Exorcizo te, omnis spiritus immune, in nomine Dei Patris omnipotentis* – zsoltosmázta Billi. Bal kezével még mindig leszorítva a gyerek fejét, jobb kezének mutató- és középső ujját a homlokához, az állához, majd végül mindkét orcájához érintette.

– Kérlek, Billi! Hadd maradjak! Csak még egy kicsit! – nyöszörögte a gyerek.

Billi igyekezett figyelmen kívül hagyni az Alex hangjából kihallatszó kétségbeesést. El kellett végeznie a feladatot.

– *Ego to linio oleo salutis in Christo Jesu Domino nostro, ut habeas vitam aeternam!*

Amikor Alex teste görcsbe rándult, Billi félreugrott. Epe ömlött a szeméből, az orrlyukain, a füléből, a száján, nagy sugárban áradt a bugyborékoló, undorító folyadék, ami a borzalmas halál bűzével töltötte meg a levegőt. Alex kiáltásai gyengültek, ahogy az áradat alábbhagyott, s teste a lány szeme előtt kezdett szertefoszlni.

– Mit tettél? – sziszegte a fiú, démoni örülettől izzó szemekkel.

– *Deus vult!* – suttogta Billi. Ez volt a Rend csatakiáltása, de most inkább átoknak hangzott.

Isten akarata!

Alex egy utolsót sikoltott, majd teljesen megsemmisült. Halvány körvonalai még látszottak egy pillanatra, mielőtt egy szellőshajtással

eltűntek. Billi bámulta az üres helyét, ahol nem maradt más, csak fekete folt és orrfacsaró bűz. Tenyerét az arcára szorította.

Megöltem.

Átment a próbán, meg kellett volna könnyebbülnie. Olyan sokáig és annyira keményen készült erre.

Ehelyett csupán émelygést és ürességet érzett.

Arthur, miután megszabadult a most már élettelen láncoktól, a földre zuhant. Száraz, reszelős köhögés rázta, majd lassan talpra állt. Odatántorgott Billihez, és megállt mellette, szemügyre véve a sötét körvonalat.

– Ügyes vagy! Hibátlan szúrás volt. Ebből szépen jöttél ki – mondta reszelős hangon, sérült nyakát dörzsölve. Aztán észrevette, hogy Billi csupa undorító ragacs. – Mármint átvitt értelemben.

Megfogta a kardját, és addig rángatta ide-oda, amíg ki nem szabadította. Egy ronggyal letörölte a pengét, és centiméterről centiméterre átvizsgálta, hogy nem csorbult-e ki, vagy repedt meg. Végül elégedetten bólintott, felszedte a hüvelyt, és belecsúsztatta a fegyvert.

– Mi volt a suliban? – kérdezte.

– Tessék?

– Az iskolában. Voltál, nem?

– Suliban? Hogy vagy képes erről beszélni azok után, amit az előbb tettem?

– Tettél? Megszabadítottál egy szenvedő lelket! Bárminek látszott is, bármit mondott, az nem Alex Weeks volt, hanem egy gonosz lélek, ami a legsötétebb érzelmekkel rontotta meg annak a gyermeknek a lelkét. – A tönkrement hintára pillantott. – A holtaknak nem lenne szabad maradniuk.

– Jézusom! Hogy lehetsz ennyire hidegszívű?

– Ne sértegezz, Billi!

A talaj mintha megmozdult volna, amikor Billi felállt. Felfordult a gyomra. Mélyen beszívta a hideg, éjszakai levegőt, de valami undorító bugyogott a gyomrában. Arthur félszegen a vállára tette a kezét.

– Hogy érzed magad?

Billi legszívesebben felnevetett volna. Hogy érzi magát? A történetek után? Kezét a hasára szorítva a játszótér széle felé botladozott. Az ektoplazma úgy kavargott a gyomrában, akár a kígyók, és felfelé siklott a torkában.

– Úgy érzem...

Térdre esett és hányt. Feketét.

Teste minden egyes rohamra meggörnyedt, Arthur pedig leguggolt mellé, és egy gyűrött csomag cigarettát vett elő.

– Először én is így éreztem magam – szólt, miközben rágyújtott.

– Üdvözöllek a templomos lovagok között!

2. FEJEZET

BILLI BEZUHANT apja ütött-kopott Jaguárjának hátsó ülésére. Amint arca megérintette az ismerős kopott bőrt, a szeme kezdett lecsukódni. Ahogy a motor életre kelt, az ülés megremegett, mintha az öreg autónak szüksége lenne egy kis ébresztő remegésre, mielőtt elindul. Apja még mindig beszélt, de Billi nem értett belőle egy szót sem. A rádió is recsegett, a motor pedig tompán zúgott. Amúgy is csupa templomos dologról beszélt, abból pedig elege volt erre a napra. Több mint elege.

Üdvözöllek a templomos lovagok között!

Mintha lett volna más választása.

A jármű ritmusosan ringott, Billi pedig lehunyta a szemét, és végül megadta magát a kimerültségnek.

Üdvözöllek a templomos lovagok között!

Úgy tesz, mintha aludna. Hallja, ahogy nyikorogva kinyílik az ajtó, és ezüstös fénypáncsma vetül a padlóra, át a szobán az ágyáig. Billi csukva tartja a szemét, és nagyon finoman lélegzik ki-be.

Megnyikordul a padló, annak ellenére, hogy a vendég igyekezett zajtalanul mozogni. Nem kell látnia, hogy ki az. Egy kéz félresimítja a

haját az arcából, ő pedig megérzi az izzadság, az olaj és a bőr ismerős illatát.

Apa.

– Várnak, Art – hallatszík a hangos suttogás az ajtó mellől. Mély, kellemes hang. Percy az, a keresztapja.

A kéz megigazítja a takaróját, és egy pillanatra megpihen a vállán. Aztán az apja felsóhajt és elfordul. Pillanatokkal később az ajtó becsukódik, újra sötét lesz, és kattann a zár nyelve.

Billi mozdulatlanul vár egy percig, majd kicsusszan az ágyból. Korához képest magas, de vékony. A parketta meg sem nyikordul, amikor rálép. Aztán már ott is van az ajtónál, és fülel.

Odaátrol tompán szűrődik be a mormolás. Egyetlen szót sem tud kivenni, a széklábak csikorognak a padlón, és folyik a víz a csapból: a lenti konyhában vannak.

Billi tudja, hogy helytelen, amit tesz, de tudnia kell. Az apja hazudott neki.

Miért?

Miért vannak félig elégett kötszerek a kandallóban? Véres géz.

Hová megy, amikor azt hiszi, hogy ő alszik?

És ő vajon miért fél attól, hogy az apja egy éjjel nem tér vissza?

Kinyitja az ajtót, és kisurran a keskeny résen. Végigsiet a szűk folyosón, majd lekuporodik a lépcső tetején.

És fülel.

– Ha a fiúnak igaza van, esélyünk sincs.

Az apja az. Fáradtnak hangzik. Milyen fiúnak? Nem lehet senki a suliból – nincs szülő, aki megengedné a gyerekének, hogy vele játszszone. Talán az a fiú, akit Balin atya hozott a múlt héten. Az a sovány gyerek, akinek hatalmas kék szeme és fehér haja van. Hogy is hívják? Eszébe jut.

Kay.

– Egy lányt? A Rendbe? Ez nem ostobaság, hanem szentségtörés!

A hang kemény, és csupa düh: Gwaine. Miért olyan mérges mindig?
Ő és Billi apja valamikor barátok voltak.

– Art, legalább néhány év szabadságot adj neki! Még csak tízéves! –
mondja Percy.

Őröla beszélnek! Billinek eláll a lélegzete. Mindent hallani akar.
Egyik lábát az első lépcsőfokra teszi, és lassan ráhelyezi a testsúlyát.
Újabb hangtalan lépést tesz, majd még egyet és még egyet, hamarosan
leér a lépcső aljára, és az ajtó mellett vár.

Folyik a víz a csapból, és bugyborékol a forró víz a tea főzőben.

– Tudod, mit mondanak a jezsuiták? – szólal meg másvalaki gyerek-
felügyelője, az enyhén walesi tájszólású Balin atya. – Adjatok nekem
egy hétéves fűgyermeket, és egy férfit adok vissza!

Gwaine felhorkant.

– Nem vagyunk nyavalyás jezsuiták! Mi...

– Elég legyen! Döntöttem – mondja Billi apja, mire mindenki elné-
mul. Mintha félnének tőle. Miért? Nem fontos személy. Csak gondnok
itt a Középső Templomban, úgy, mint Percy és Gwaine. Megjavítja,
ami elromlik. Ápolja a kertet, és locsolja a növényeket a folyosókon.
Vagy nem?

Talán Billi egyáltalán nem ismeri az apját?

– Szerintetek én örülök ennek? Hiszen annyi mindenre kell majd
keresztülmennie!

Miért beszélnek róla? Vajon már megint másik iskolába kell men-
nie?

Bekukucskál a keskeny résen, és látja, ahogy Balin atya felteszi a
régi, acél teáskannát az elektromos tűzhelyre. Percy, Gwaine és az apja
a konyhaasztal körül ül. Billi megpillant valami fémeset az asztalon,

de ekkor Percy, akinél nagyobb darab embert Billi még sosem látott, elmozdul, és eltakarja előle. Most azonban valami más tűnik fel neki. Valami, amit fekete nejlonzacskóba csomagoltak.

Amiből vér csepeg.

Gwaine a fejét csóválja.

– Az, hogy te vagy a Nagymester, nem jogosít fel egy ilyen döntésre, Art.

Nagymester? Miről beszél Gwaine? Minek a mestere?

– A helyzet az, Gwaine, hogy az, hogy én vagyok a Nagymester, pontosan erre jogosít fel.

Gwaine hirtelen előrehajol.

– Az elmúlt kilencszáz évben, Bernard de Clairevaux óta a rend a templomos lovagok reguláját, rendi szabályzatát követi. Ezt nem dobhatod ki csak úgy ukmukfukk, és állíthatod fel a sajátjaidat!

Arthur hátradől a széken, és összefonja a karját maga előtt.

– Megtehetem, és meg is tettem – mutat a papra. – Balin! Billi la tint, ógörögöt és okkult tudományokat fog tanulni tőled. – Aztán Percy széles vállára csap. – Percival, tőled pedig fegyverforgatást.

Billi némi kis mosolyt lát Percy ajkán.

– Hát persze – mondja. – Mire tegyük a hangsúlyt: kard, tör, bot?

– Minden – feleli Arthur. – Én majd fegyvertelen küzdelemre tanítom.

– Arthur, könyörgöm, gondold meg! – Gwaine nem adja fel. – Megfelekedteztél arról, ami Jamilával történt?

Billi összerezzen édesanyja neve hallatán. A konyha elcsendesedik, ő pedig az apját figyeli. Még most, öt évvel anyukája halála után is látja az apja arcát eltorzító fájdalmat.

Arthur Gwaine-re mutat.

– Történelem és arab!

Gwaine pipacspirosan ugrik talpra.

– Az önteltséged ölte meg a feleségedet, és az önteltséged fogja megölni a lányodat is!

Billi felsikolt, amikor Arthur ökle villámgyorsan megteszi a rövid távolságot az asztal felett, és behúz egyet Gwaine-nek, amivel ledönti a székről. Gwaine hatalmasat puffan, meglökve Balint, amitől a bögrékkel megrakott tálca a levegőbe emelkedik, majd a konyhakövön landol. Billi újra felsikolt, amikor a bögrék ripityára törnek, és a tea szanaszét fröccsen.

A többiek azonban ügyet sem vetnek az összetört edényekre.

Mindannyian őt bámulják.

Széklábak csikordulnak fülsértően a padlón, amikor Arthur feláll. Arca hüvös, kifejezéstelen és félelmetes. Egy pontra mutat maga előtt.

– Ide! Most!

Gwaine igyekszik feltápáskodni, ügyet sem vetve Percy segítő kezére.

– A kis sunyi! Mióta hallgatózik?

– Pofa be, Gwaine! – mordul rá Percy.

Billi és Gwaine összenéz, s a lány mellkasában vörösen izzik fel a düh. Gwaine téved. A mamája haláláról nem az apukája tehet; szeretete. Sosem ártott volna neki. És neki sem ártana. Tudja, mit sottognak az iskolakapuban, de nem igaz. Az apukáját felmentették. A bíró is megmondta, hogy ártatlan.

Egy örökkévalóságnak tűnik, míg keresztülmegy a helyiségen. Felnéz Percyre biztatásért – ha ő is itt van, semmi rossz nem történhet –, de a nyugat-afrikai férfi barátságos arca megváltozott. Érzelmektől mentes, olyan, mint a kemény köszikla.

Billi megáll az apja előtt, és rákényszeríti magát, hogy szigorú szemébe nézzen. A lába remeg, mint a kocsonya.

– Miért kémkedsz? – kérdi. Furcsa, hogy milyen halk és színtelen lesz a hangja, amikor dühös.

– Én... csak tudni akartam.

– Mit?

Billi nagy levegőt vesz. Mindent. Mindent tudni akar. De hol kezdje? Miért mondta ezt Gwaine? Miért beszélnek így őrá? Ezzel fogja kezdeni. Vele.

– Hogy hová mész mindig? Hogy mit csinálsz?

Arthur rettenetesen sokáig nézi némán. Mintha a szemében keresne valamit. Végül kurtán bólint.

– Akkor nézd meg, mit csinálók! – szól, és ellép az asztaltól.

Billinek a lélegzete is eláll. Egy kard fekszik a sötét diófa asztalon. Hatalmas. A pengéje szélesebb, mint a tenyere, és az egész olyan hosszú, mint amilyen magas ő. A gombja van hozzá a legközelebb, amire egy képet gravíroztak: két lovagot egyetlen ló hátán. Bár a pengét megtörölték, vérnyomok mocskolják be a fényes acélt.

A kard mellett nagy, hosszú csövű revolver hever. Mellette három lövedék egy sorban. Ezüstből.

Billi csak bámulja a fegyvereket, majd az apjához fordul.

– Ugye nem vagytok... bankrablók?

Arthur szemrehányóan néz, és egy szót sem szól. Kibontja a fekete műanyag zsákokat.

Billi alig tudja elfojtani a sikolyát, amikor meglátja a benne levő, levágott végtágot.

Egy kutya mellső mancsát. Izmos, szürke bundájú, durva, sárga karmokkal, amelyek olyan hosszúak, mint az ő ujjai. Az a kutya legalább akkora volt, mint egy oroszlán!

– Megöltél egy kutyát?

– Farkast – felel Arthur. – Mutasd meg neki, Balin!

Balin óvatosan felemeli az ezüst feszületet a nyakából, és miközben jobbjával szorongatja, bal tenyerével megérinti a mancsot.

– Exorcizo te² – suttogja, majd elhátrál.

Billi a mancsot figyeli. Nem történik semmi.

Ez valami vicc? Tudták, hogy leskelődik? Kicsit arra számít, hogy mindjárt kitör belőlük a nevetés, amiért sikerült így megijeszteniük.

A mancs begörbül. A vastag karmok visszahúzódznak a húsbba, a drótszerű szőr megritkul és belesüllyed a bőrbe. A láb megperdül, majd változni kezd a formája és a színe. Most már jóformán teljesen szőrtelen, s nem maradt más, csak holtsápadt bőr. A mancs ötujjú kézzé változik, és a végtag már nem egy hatalmas farkasé, hanem egy férfi alkarja. Billi egész testében remeg, és tetőtől talpig kiveri a hideg veríték. Legszívesebben elszaladna, és a párnája alá dugná a fejét, de képtelen levenni a szemét a letépett karról.

– Érintsd meg! – mondja Arthur.

– Nem!

– Érintsd meg!

Billi nézi. Már nem változik tovább. Látja a körmöket, melyek túl hosszúak és mocskosak, de normális körmök, nem karmok. A kar is hétköznapi. Attól tartva nyúl a leszakított testrész felé, hogy az életre kel, és megragadja.

De nem teszi. Billi lejjebb ereszti a kezét, majd a kar bőrén pihen-teti. Halottnak érzi... mint a nyers húst. Nem sokban különbözik a hentesnél vett friss csirkétől. Hideg, egy kicsit kemény, de nem kar, csak holt anyag. Szíve, ami másodpercekkel ezelőtt százötven kilométer per órával száguldott, most lelassul, és fokozatosan alábbhagy a reszketés is.

Csak halott hús.

² Ördögűző ima kezdete.

Billi hátrál egy lépést, Arthur pedig visszacsomagolja a kart, majd a lány vállára teszi a kezét, és mélyen a szemébe néz.

– A félelem nagyobbnak mutatja a farkast – mondja.

A hajnalt megelőző hideg mardosta Billi tarkóját, és kirángatta az álmából. Nem, ez nem álom volt, hanem egy régi emlék. Öt évvel ezelőtti és még mindig pengeéles. Emlékezett, hogy utána Gwaine dühösen meredt Arthurra, és csupán fél szívvel kért bocsánatot, amiért megvádolta. A gyűlölködés azonban mind a mai napig megmaradt kettejük között. Korábbi emlékei nem nagyon voltak; mint-ha az az éjszaka lett volna életének a kezdete. Felnyögött, és öszszegömbölyödött az ülésen, miközben igyekezett figyelmen kívül hagyni a nyitott ajtón beáramló huzatot.

– Itthon vagyunk – szolt Arthur. – Egyél valamit reggelire! Egy óra múlva hajnali zsolozsma.

Billi az órájára pillantott: 5.33. Még a madarak sem ébredtek fel, az apja meg azt akarja, hogy pirkadatkor imádkozzon? Nem volt elég, hogy az éjszakát egy szellemmel harcolva töltötte? Figyelte, ahogy Arthur felnyitja a csomagtartót, és kiveszi a templomos kardot, félig kihúzza a hüvelyből, majd zajosan visszatolja.

– Nem kaphatnék kivételesen felmentést? Tudod, a próbatétel után.

Arthur a fejét rázta.

– Annál inkább ott kellene lenned, hogy hálát adj!

Hálát? Hálát, amiért kis híján megszállta egy démon? Hálát, azért, amit tett? Igyekezett emlékeztetni magát arra, hogy nem egy hatéves kisfiút ölt meg, s megpróbált hinni abban, hogy megkeseredett, rosszindulatú szellem volt az, egy gyermek képében, de nehezen ment. Billi lecsusszant az ülésről, karját maga előtt összefonva

felállt. Még mindig sötét volt, és a hideg fuvalat a tél üzenetét hozta. Megborzongott.

– Hagy ezt abba! – szólt rá Arthur. – Egy templomos lovag nem reszket.

Egymás szemébe néztek. Már nem nézhetett le Billire olyan fentről, ahogy régen, ahhoz túl magasra nőtt. Talán nem is ő az igazi apja. Ez sok mindent megmagyarázna. Jobban nem is különbözhetek volna egymástól. Billi pakisztáni anyukájára hasonlított: magas volt, sovány és sötét szemű. A férfi széles vállú, és sápadt, csontos arcát, ami megkeményedett a sokéves harcban, lélekbehatoló kék szeme uralta. A haja erősen őszült, már nem volt olyan fekete, mint régen. Alig láthatóan csóválta a fejét, aztán megfordult és elment.

Billi küzdött a vággyal, hogy felmutassa neki a középső ujját.

– Jövök – motyogta.

A néhány még mindig ott parkoló autót kerülgetve átment a King's Bench Walk macskaköves udvarán, majd az apja után iramodott, Middle Temple Lane-i házuk felé. A templomos lovagoknak még mindig volt néhány ingatlanjuk a Temple kerületben, s a keskeny Edward-korabeli ház volt az egyik. Az ablakkeretekről mállott a festék, a téglafalakat újra kellett volna fugázni, a tetőcserepek pedig egyenetlenek és foltozottak voltak. A vörösre festett ajtó fölött volt egy kis beugró. Ebben ült Sárkányölő Szent György fából faragott szobra. Arthur kinyitotta az ajtót, Billi pedig beslisszolt a nyomában.

Apja felkattintotta a folyosói világítást. A lágy, arany fény megvilágította a sötét parkettát, és melengette a kifakult szőnyeget, amely a túlso végén levő kovácsoltvas lépcsőhöz vezetett.

– Mi van, sehol egy lufi? – kérdezte Billi szárazon.

– Ha léggömböt akarsz, állj be a cirkuszba!

Jellemző. Megtette, amit akart. Mégsem hagyja el az ajkát egyetlen dicsérő szó sem. Az összes többi templomos lovagot felnőttként toborozták, csak ő meg Kay állt be gyerekként. Kay, akin kívül soha nem volt egyetlen barátja sem. De most már ő sincs itt, Billi apja küldte el.

Végigment a rosszul megvilágított előszobán, a rend régi-régi nagymestereinek portréi és a híres csaták képei előtt. Megállt az utolsó templomos nagymesternél, Jacques de Molay-nál, és felakasztotta a kabátját a közelben levő kampóra. Ott állt a nagymester páncélban és fehér lovagi köpenyben, rajta az élénkvörös színű kereszttel, kezét a kardján nyugtatva.

Vajon mit szólna most a Rendhez? Maroknyi harcos, akik jóformán nyomorognak, apja vezetésével, aki ex-bűnöző, és teljes mértékben pocskék szülő. Billi a fejét csóválta. Nem tartaná valami sokra őket. A régi Rendnek már régen vége, megszűnt Jacques de Molay-vel, akit eretnekként és sátánimádóként elevenen égettek el az inkvizíció máglyáján.

Arthur eltűnt a földszinti konyhában, de Billi továbbment az emeletre, lerúgta a bakancsát, és továbbment a fürdőszobába. A csövek zörögni kezdtek, amikor teljesen kinyitotta a fürdőkád meleg vizes csapját.

Miközben a fürdőszoba egyre jobban megtelt gőzzel, szemügyre vette a ma éjszakai sérüléseket. A véraláfutás az arcán élénklila volt. Kizárt, hogy ezt alapozóval el tudná tüntetni.

A fenébe! Már így is eléggé gyanakszik az iskolai gyerekvédelmis.

A hétfői vívásedzésen szerzett vágás a térdén már majdnem begyógyult – szerencsére nem kellett varni –, de Percynek és a botjának köszönhetően durva, lila csík húzódott keresztben a bordáin.

Lassan megfordult, s az arca megrándult, ahogy fényes, barna bőre alatt megmozdultak az izmai.

Legalább egyetlenegy bordája sem tört el! Csak nézte magát a tükörben, míg az teljesen bepárasodott, és el nem tűnt benne. Aztán megfordult, és sajgó csontokkal bemászott a kádba.

Miután felöltözött és evett, elindult a zsolozsmára. A szobájában talált egy doboz bonbont, amit Percytől kapott, amolyan „gratulálok, hogy túlélted a Próbát és még életben vagy”-ajándékot. Apától semmit – *quelle surprise*.³

Remélte, hogy kap valamit Kaytól. Több mint egy éve nem halott felőle semmit, de azt gondolta, legalább most, a történetek után megpróbál majd kapcsolatba lépni vele. De még egy képeslap vagy SMS sem jött. Belerúgott egy üres üdítős dobozba, ami épp átrepült az udvaron. Semmi szüksége barátokra!

Felnézett a Templomosok templomára, és megállt, mint mindig. Ott állt, hajnali párába burkolózva, halványsárga és narancsszínű falai tojáshéjként virítottak az őszi pirkadatban. A macskakő csillogott a dértől, és a nyúlánk, íves ólomüveg ablakok úgy sorakoztak a magas falakon, mintha az alvilág fényesre csiszolt fekete márványkapui lennének.

– Erre! Gyorsan, Mrs. Higgins!

Billi skarlátvörös villanást vett észre a Church Court zárda oszlopai mögött. Váratlanul tucatnyi alak sietett elő egy magas, piros esőkabátot viselő nő vezetésével. A Templomosok oszlopa, egy tíz méter magas, a Rend jelképét viselő kőoszlop felé igyekezett.

³ Mily meglepő!

Fél hét. Ez nyilván az Uralkodó túra, csak ilyen korán indultak.

Az idegenvezető sietve megszámolta őket, majd tapsolt, mintha egy csapat iskolás gyerekkel lenne dolga, nem pedig egy csoport ősz hajú turistával. Megköszöri a torkát.

– A hátunk mögött látható épület a Templomosok temploma, és egykor a Londoni Közösség központja volt: Jézus Krisztus Szegegy Lovagjainak főhadiszállása. A Templomos Lovagrend Hugues Payens vezetésével 1119-ben, a Szentföldön alakult. A lovagokat II. Balduin jeruzsálemi király vette pártfogásába, aki Jeruzsálemben, az egykori Salamon-templom egy szárnyát adományozta nekik. Lakhelyük után nevezték őket a Templom lovagjainak, vagy egyszerűbben templomos lovagoknak. Kardforgató szerzetesek voltak, akik feleltek, hogy megvédik a Szentföldre érkező zarándokokat. Eredetileg csupán kilencen voltak, de a rend hamarosan Európa egyik legbefolyásosabb szervezete lett.

Kezek emelkedtek izgatottan a magasba. Egy halványkék hajú, ezüstkeretes szemüveget viselő nő hadonászva tört utat magának a csoportban.

– Mindjárt találunk önnek toalettet, Mrs. Higgins – mondta az idegenvezető. – Ezt a templomot 1185-ben szentelték fel, de azóta jócskán megváltozott, nem kevésbé a Luftwaffe 1941-es bombatámadásának köszönhetően. Ez azoknak a helyeknek az egyike, melyeken a rend kihirdette keresztes hadjáratait és szent háborúit. Igen, Mrs. Higgins?

Az asszony felszegte a fejét.

– Állítólag kincset találtak a Szentföldön. Igaz ez?

Az idegenvezető felhorkant.

– Százával léteznek összeesküvés-elméletek és legendák a templomosokkal kapcsolatban, a valóság azonban nagyon is e világi. Ez egy

jól kiképzett, fanatikus katonai alakulat volt, mely nagyon meggazdagodott, ezért nagyon sok lett az irigye.

Billi elfojtotta a nevetését. A *fanatikus* kissé enyhe kifejezés volt. A templomos lovag nem hátrál meg, amíg háromszoros túlerővel nem kell szembenéznie. Nem fogadna el váltságdíjat, és nem hagy-ná, hogy élve elfogják.

– Mi lett velük? – kiáltotta valaki a tömegből.

Az idegenvezető felpillantott az oszlop tetején álló két vaslovagra.

– A kezdetektől mindennapos volt a Templomosokról szóló szóbeszéd. Egyesek szerint fekete mágusok voltak, mások szerint lepaktáltak az ördöggel és más természetfeletti lényekkel. Mi mással magyarázhatták volna üstökösszerű felemelkedésüket?

Istenem, ezt a marhaságot! Billi képtelen volt elhinni, hogy az emberek még mindig beveszik ezt. A Templomosok arra esküdtek fel, hogy harcolnak a Gonosz ellen, nem pedig arra, hogy szövetséget kössenek vele.

Az idegenvezető a templomra mutatott.

– Az azonban világos, hogy a Templomosok hajlottak az eretnekségre. Ez lett a vesztük – fordult újra a csoporthoz. – 1307. október 13-án, pénteken letartóztatták az egész Rendet. Nagymesterét az inkvizíció elé állították, a Templomosokat pedig bűnösnek találták eretnekségben, valamint ördögimádásban. Ki is végezték őket.

– Pedig azt hittem, néhányan közülük megszöktek – folytatta Mrs. Higgins, körültekintve az udvaron. Billi erre a kérdésre felkapta a fejét. Vajon csupán képzelődik, vagy az öregasszony tényleg őt figyeli?

– Csak pletyka. Szóbeszéd. A Templomosok már rég nem léteznek. – Az idegenvezető újra tapsikolt, majd elindult a csoporton át,

vissza a rendház felé. – Siessünk! Harminc perc múlva a Buckingham palotánál kell lennünk.

Hányszor hallotta ezt a történetet? Százszor? Ezerszer?

Egy része persze igaz volt. A rendet a Szentföld védelmére alapították, de ez a csata rég elveszett. Már nem Jeruzsálemért küzdöttek, hanem az emberiség lelkéért. Harcuk a természetfeletti gonosz ellen folyt, amely szemet vetett az emberiségre. Ezt a háborút Sötét Csatának nevezték.

A Bataille Ténébreuse.

Billi figyelte, ahogy a csoport a Fleet Street felé távozik, ahol a busz várta őket. Mind biztonságban voltak tudatlanságuk védőburkában, s fogalmuk sem volt az árnyékháborúról, mely körülöttük folyt. Hideg fuvalat lökte odébb a nyugtalan szellemeknek tűnő, kavargó ködöt a macskakövek felett. Billi egyedül álldogált az udvaron, de a régi idők lovagjainak jelenléte érezhető volt hatalmas rendházukban. Vajon rajta, az apján és még egy maroknyi emberen kívül ki emlékszik az okokra, amelyekért az életüket adták, és az áldozatra, amit hoztak? Szorosan összehúzta magán a kabátot. Vajon egy nap az ő lelke is itt fog kísértetni, ezek között a kövek között?

Elvégre mit ígérnek minden Templomosnak?

A mártírok közé fogsz tartozni.

3. FEJEZET

UNDORMÁNY. Legjobban így lehetett volna jellemezni a napot, és még csak ebédidő volt. Elaludt földrajzon, amivel újabb büntít érdemelt ki. Kitalált valamit arról, hogy miért nincs kész a matek házija, ami még mindig jobb volt, mintha elmondta volna Clarke tanárnőnek, hogy arra sem emlékszik, hogy egyáltalán feladták. Hogy ne feledkezze meg róla? Minden este azt a rohadt latint, ógörögöt, okkult tudományokat meg a Pokol hierarchiáját kell magolnia, reggelente pedig kivétel nélkül fegyveres és fegyvertelen harctechnikákat gyakorol. Talán az elmúlt öt évben a fejére kapott ütések miatt feledkezik meg állandóan az iskoláról. Tizenöt éves, és a folyamatos agyrázkódástól mintha részeg lenne. És állítólag ezek a legszebb évei.

Először tetszett neki, hogy részese lehet valami nagynak és titkosnak, valami legendásnak. Hogy a templomos lovagokhoz tartozik, és részt vehet titkos háborújukban a Gonosz, az emberiség ellensége ellen.

A legbelül rejtőzködő szörnyeteg ellen. Halandók, akikben vadak szíve rejtőzik.

Az éhes holtak. A dögevők és vérszívók ellen.

A szellemek, a fájdalom lelkei ellen.

Az ördögök, az emberiség megkísértői ellen.

A *grigorik*, a Sötét Angyalok ellen.

De hamarosan már hazudozott a barátainak, lógott az órákról, tele volt véraláfutásokkal, vágásokkal, és egyre távolabbra sodródott a többi gyerektől. Kegyetlen pletykák kaptak szárnyra az apjáról és az anyja meggyilkolásáról, amelyek gyorsan elterjedtek a magányos játszótereken. Igyekezett, hogy lehetőleg ne keltse fel a tanárai aggodalmát. Legdurvább sérüléseit elrejtette, már nem volt olyan gyakran lila a szeme alja, és általában sikerült elérni, hogy ne bóbiskoljon el a padban. De Billi úgy élte át az iskolaéveket, mint valami kísértet. Alig tudott ébren maradni az órákon, és az egész életét lekötötték az egyéb kötelezettségei. Vajon visszakoZHatt volna, és mondhatta volna, hogy ki akar szállni? Hogy normális életet akar? Barátokat? Hogy ne legyen többé tetőtől talpig csupa véraláfutás? Hogy ne legyenek rémálmai? Nem. Sosem volt választása.

Végignézett a menza kiszolgálópultja előtt álló soron. A gyomra lázadozott az áporodott, langyos szagok ellen, amik a sápadt, főtt répából, a szürkés árnyalatú szószból és a különböző, olajban sült, bundázott moslékokból áradtak. A csomagolt szendvicsek sem tűntek étvágygerjesztőbbnek, a sarkuk felkunkorodott, s tartalmuk rákenődött a fóliára. Nem maradt más, mint a gyümölcskosár: néhány ráncos alma és megnyomódott banán.

Otthon kellene lennem! Érezte, hogy kipirult, és előnti a hideg verejtek, talán még maradt benne abból az ektoplazmából, s ott bugyog a beleiben... A sor lassan csoszogott előre, s Billi a szendvicsek között válogatott. A legkevesbé az uborkás fehér kenyértől undorodott. Elvett egyet, meg a két megmaradt banánt. Választott még egy

buborékmentes ásványvizet, majd a tálcát fél kézzel egyensúlyozva a pénztárcája után kezdett kutatni blézerének zsebében.

– Nini, itt az ingyenkajás! – mondta valaki bal felől. Felismerte a hangot.

Csúcs! Mintha nem lenne eléggé pocsek napja már e nélkül is. Billi a hang felé fordult.

– Örülök, hogy látlak, Jane – felelte. – Látom, veled vannak a gorilláid. Nem tudtam, hogy kimenőt kaptak az állatkertből.

Jane Mulville az egyik ebédlőasztalnak dőlt, s vékony lábával elzárta Billi útját. Michelle Durant és Katie Smith, szokított klónjai kétfelől vették közre.

– Te jó ég, mi történt a képeddel? – kérdezte Jane. Az alapozó ellenére Billi arcán jól látható volt a véraláfutás.

Ehhez semmi kedvem, ma tényleg nem – gondolta Billi. Minimális erőfeszítéssel átrendezhetné Jane arcát, s néha jóformán képtelen volt ellenállni a vágynak, hogy kilapítsa azt a cuki kis nózit.

– Fogadjunk, hogy az örege volt! – heherészett Katie. – Totál elmeroggyant.

Billi Jane lábaira pillantott, amik még mindig elzárták az útját.

– Szabad lesz? – kérdezte.

– Nem lesz, SanGreal. Lövésem sincs, hogy miért nem rúgtak még ki a suliból. Jellemző a színvonalra, hogy felveszik a hozzád hasonlókát – nézett végig Billin tetőtől talpig. – Hiszen még a többi elvarázsolt figura sem áll szóba veled.

– Ismered a faterját? Nem csoda, hogy ilyen a csaj – mondta Katie.

Jane elmosolyodott.

– Figyu, SanGreal! Igaz, hogy az apád kinyírta az anyádat? Szépen felsliccelte a nyakát...

Billi tálcája csörömpölve zuhant a padlóra, s az éles zaj azonnal lecsendesítette a zsivajgó termet.

Még mindig elhiszik azt a régi hazugságot, hogy a papája meggyilkolta a mamáját! De vajon az igazságot elhinnék? Hogy az Éhes Holtak ölték meg? Hogy őt védte, amikor meghalt, és csupa véres kéznyom volt a hálószooba ajtaja, ahová elbújtatták? Ezt az igazságot sosem hinnék el.

– Mondtál valamit? – kérdezte Billi. Hangja alig volt több suttogásnál. Szabaddá vált kezét szorosan ökölbe szorította. A csendben mintha zihálva vette volna a levegőt, és hallotta, ahogy robajlik a vér a fülében. – Ne haragudj, Jane, de nem hallottam kristálytiszván! – Lassan, jól artikulálva beszélt. Felmérte Jane vonásait, nem úgy, mint együttes egészet, hanem különálló és törekény részek összességeként. Az orrát, a fogait, az állkapcsát. Olyan könnyű lenne!

Katie és Michelle egy apró lépéssel eltávolodott Jane-től, ahogy megéreztek a Billiből sugárzó erőszakot. A már amúgy is elnémult ebédlőben ekkor már senki sem mert levegőt venni. Jane keze remeggett, de belekapaszkodott az asztalba, sötétvörösre lakkozott körmeit a fehér laminált felületbe vájta.

– Billi!

Billi a kiáltás hallatán megperdült, miközben valaki szorosan átölelte. Megpróbált kiszabadulni, de csak egy nagy boglyányi ezüstszőke hajat látott, ahogy az illető megölelte. Végül sikerült eltolnia a magától.

– Hiányoztam? – kérdezte a fiú. Magas volt, vékony, mint a penge, és albínófehér. Ha ennél egy kicsivel is sápadtabb lett volna, Billi karót döfött volna a szívébe.

– Kay?

A fiú kacsintott.

Billi hátrált egy lépést. Az nem lehet! Olyan kis nyüzüge volt, amikor elment. Állán a serkenő szakáll lehetetnyi jele, fehér szempillái pedig zafírkék szemeket kereteztek.

– Látjátok, ki van itt? A Cingár Fehér Okádék – szólt közbe Jane. Kay odafordult.

– Jane, micsoda kellemetlen meglepetés! – nézett rá rosszállóan.
– Híztál?

Jane elsápadt. Ennél nagyobb sértést valószínűleg senki sem mondhatott volna neki.

Kay gonoszul elvigyorodott.

– Felszaladt néhány kilócska a csípődre a terhességtől?

– Mi van? – kapott a hasához Jane. Katie és Michelle közelebb hajolt. A szomszédos asztalnál ülő hat ember ugyanígy tett. Jól hangzott.

Kay folytatta.

– Dave Fletchertől van, igaz?

Jane hátratántorodott, leverve egy tányér babot és krumplipürét. A szoknyája csupa ragacsos, narancssárga szósz lett. Lassan csorgott le fekete harisnyáján, ami csupa zsír lett. Kay kezét nyújtott neki.

– Gratulálok! Szép pár lesztek.

Jane sikítva rohant el. Katie és Michelle tátott szájjal bámult, majd megfordultak és utánarohantak. Hosszú csönd következett, majd hangorkán robbant ki az ebédlőben. Jane Mulville terhes!

Kay lehajolt, hogy felvegye Billi szendvicseit.

– Komolyan gyereke lesz? – kérdezte Billi.

– Néhány hónap múlva – adta át Kay a kissé megnyomódott dobozt. – Kajálsz velem?

Úgy tesz, mintha el se ment volna.

Kay vállat vont.

– De most már itt vagyok. – Megfordult, és a terem sarkában levő asztal felé indult.

Billi az ajkát rágta. Ostoba hiba volt. Kay nem csupán templomos lovag, hanem orákulum is.

Van egy csomó képessége. A gondolatolvasás a leghétköznapiabb közülük.

Billi kiguberálta az aprót az ebédjére, majd követte Kayt, miközben fájdalmasan tudatában volt annak, hogy az egész ebédlő őt figyeli. A tálca az asztalra csapódott, ő pedig kihúzta a Kayjel szemközti széket.

– Neked nem mondta senki, hogy nevetlenség leselkedni? – kérdezte.

– Nem feleltél a kérdésekre, Billi!

– Melyikre?

– Hogy hiányoztam-e?

– Egy évig nem voltál itt, Kay. – Billi nem nézett fel a tálcajáról. Csak így tudta megőrizni a hidegvérét. – És megpróbáltál akár egyszer is kapcsolatba lépni velem?

– Billi, jól tudod, miért küldött Arthur Jeruzsálembe – mondta Kay. Összeszorította a száját, csak azután folytatta. – Meg kellett tanulnom uralkodni a képességeimen.

– És ez felemésztette a nap minden percét? Miért? Kisegítő osztályba jártál? – kérdezte Billi, és feltépte a csomagot. A szendvics így még élettelenebbnek tűnt. Felsóhajtott. – Nem. Nem hiányoztál. Talán meglep, de nem körülöttem forog a világ.

Billi a szottyadt kenyeret rágta. Fincsi, kartonízú volt.

– Mikor jöttél meg?

– Néhány napja.

– Nem nagyon törted magad, hogy jelentkezz.

– Dolgom volt. Arthurnak.

Szóval az apja sem szólt.

– Volt idő, amikor a barátságunk fontosabb volt, mint az, hogy Templomosok vagyunk. – Billi az ennivalóról Kayre emelte a pillantását. A fiú megváltozott, de nem az előnyére.

Átkozott Kay! – gondolta.

A fiú felállt.

– Te nem változtál – mondta Kay.

4. FEJEZET

AZNAP ESTE BILLI FELMASÍROZOTT Balin atya házának lépcsőjén. Szóval Kay visszajött. Vagyis már nem kell egyedül ülnie az osztályban. Nagy cucc! Egész jól kibírta nélküle az elmúlt tizenkét hónapot.

Muris, hogy Kayt a családsegítőn keresztül találták. Billi emlékezett arra, amikor megérkezett, épp azelőtt, hogy a kiképzése elkezdődött. Olyan volt, mint egy botsáska, csupa ideg, aki még az árnyékokra is ugrott. Minden éjjel rémálmai voltak, valamilyen lényekhez beszélt, amelyek ott sem voltak, vagy legalábbis normális emberek nem látták. És rohamai voltak, amikor mindenfélét összehalandszázott – isten tudja, milyen nyelveken –, amire soha nem emlékezett. A frászt hozta Billire, amikor elmondta neki, hogy szellemekkel beszélt. Billi hálósobájában! Nem csoda, hogy egyik nevelőszülőtől a másikhoz toloncolták. Ez azonban nem volt szokatlan. A nagy tehetségű látnokoknak mindig zavaros volt a gyermekkoruk, hiszen a víziók, a kopogó szellemek aktivitása, a furcsa jelenések a legtöbb családot kborították. Ha nem tanították meg nekik, hogy hogyan lehetnek úrrá a képességeiken, előbb-utóbb megőrültek. Vajon hány potenciális orákulumot vesztek el a Templomosok az

évek során? Hányan végezték bolondokházában üvöltözve, éjt nap-pallá téve, úgy, hogy a fejükben megszólaló hangok túlharsogták saját gondolataikat?

Balin atya a Chaplain's House-ban, egy fehérre festett falú, György-korabeli, elegáns épületben lakott, amelyet magas vaskerítés védett, mindjárt a Templomosok temploma mellett. Billi végigment a kerti úton a két sor rózsabokor között, és bekopogott a feketeére festett ajtón. Amint kinyílt, megcsapta a fokhagyma és a sült paprika illata. Balin atya elmosolyodott, amikor meglátta.

– Olasz lesz? – kérdezte Billi. – Milyen alkalomból? – Mintha nem tudta volna, hogy átment a próbán, és ő csak egy doboz bonbont kapott. Kay hazatért egy év vakáció után, és bulit rendeznek.

– Miss SanGreal! Kíváncsi voltam, mikor kerülsz elő – lépett oldalra a férfi. – Itt van Kay.

– Tudom.

Balin feltolta szemüvegét hosszúkás, kopasz fejére. Ő volt a Templomosok nyilvános arca. A Templomosok templomának papjaként ő mutatta be a normál miséket, és ő intézte a világi tennivalókat. Hivatalos címe szerint ő volt a templom püspöke. De a lovagok számára a lelkész, aki a vallási kötelességeket teljesítette.

– Azt hittem, ennél jobban fogsz örülni Bilqis. – Balin volt az egyetlen, aki a rendes, mohamedán nevét használta.

A konyhából lábos- és tányérzörgés, evőeszközcscsörgés hangja szűrődött ki. Percy lépett az előszobába egy tál gőzölgő spagettivel. Bil-lire kacsintott, majd lehajtotta a fejét a csillár alatt, és bement az ebédlőbe, ahol csevegés és további csörömpölés fogadta. Billi követte.

Az udvarra néző ablakokon besütött a hold, de a lovagokat túlságosan lefoglalta a forró étel ahhoz, hogy megcsodálják a növények,

cserjék és virágok színes kollázsát, mely a pap műalkotása volt. Billi befurakodott egy székre, Percy és Kay közé.

Balin atyán kívül csak négyen voltak: Gwaine, Percy, Kay és az apja, de így is összeért a könyökük az asztalon. Billi tudta, hogy a többiek Dartmoorban vannak, és egy vérfarkast üldöznek. A Bodmin Egyezmény óta, miután Arthur legyőzte a vérfarkas falka alfahímjét, a farkasok nem öltek mást, mint birkát, és nagy ritkán egy-egy tehenet. Azonban egy közülük fellázadt, és hátizsákos turistákra támadt. A Templomosok elmentek, hogy levadásszák.

Billi apja csendben ült, és a jobb kezénél levő újságkivágások között lapozgatott, közben pedig időnként lepillantott a bal oldalán levő laptopjára. Gwaine felnézett, de nem reagált Billire, csak átnézett rajta, mintha nem is létezne. Gwaine a *sénéchal*, a Nagymester helyettese, a második legfontosabb ember volt a rendben. Őszbe csavarodott öreg harcos, rövidre nyírt, acélszürke hajjal, ritkás szakállal és mélyen ülő, ráncok keretezte szemekkel. Jog szerint neki kellett volna nagymesternek lennie Uriens halála után, nem pedig Billi apjának. Gwaine volt az, aki Arthurt eredetileg beszervezte, és képtelen volt elfogadni, hogy fegyvernőke most a felette álló Nagymester. Billi tudta, hogy az öreg ugrásra készen vár, s amint lehetősége nyílik, átveszi a templomos lovagok vezetését. Csak ahhoz Arthurnak előbb meg kellene halnia.

Észrevette Kay pillantását, aki a szemét forgatta; ő sem volt valami jóban Gwaine-nel. Gwaine azt gondolta, hogy az orákulumokat csak egy lépés választja el a boszorkányoktól, a sénéchalnak pedig ótestamentumi nézetei voltak a boszorkányokkal kapcsolatban.

Varázsló asszonyt ne hagyj életben!

– Van valami hír Pelleasról? – kérdezte Arthur, szemét le sem véve a képernyőről. Percy beszippantott egy szál spagettit, mielőtt felelt.

– Eddig csak egy csomó döglött birka. Borsszal együtt a tanyákat ellenőrzi, Berrant és Gareth pedig a turisták táborhelyeit. Gondolom, nomád, egyfolytában átutazóban van, és mindig máshol okoz bajt.

Az emberben rejtőző szörnyeteg. Akár egyetlen vérfarkas is életveszélyes, ezért küldte utána az apja a fél lovagrendet. A felét! Pilantását körüljáratta az asztalnál ülőkön. Balint kivéve, aki nem tartozott a harcoló rendhez, csak kilencen voltak. Kilencen a Gonosz ellen, a természetfeletti gonosz ellen, ami ott bujkál az árnyékban! A templomos lovagok egykor több ezren voltak. Elég lenne egyetlen nap, és vége. Eltűnnének. Majdnem megtörtént tíz éve, a Vas éjszakái idején.

Amikor az anyukája meghalt.

Vajon miért nem emlékszik rá? Ötéves volt, ezért *valamire* emlékeznie kellene. De csak homályos képek és távoli érzések voltak, meg az elképzelés, hogy boldog volt. De semmi kézzelfogható. A többiekől tudta, hogy a Vas éjszakái tizenkét rettegéssel teli napig tartottak. A templomos lovagokat sorban vadászták le a vámpírok, kezdve az öreg nagymesterrel, aztán folytatták Lottal, az orákulummal, és még sok mással, míg végül nem maradt más, csak Arthur és még egy maroknyian. Arthurt vezetői képességei emelték alacsony rangú hűbéres lovagból nagymesterré, de iszonyú árat kellett fizetnie érte. Néhány vámpír, akik túlélték Arthur tisztogatását, megtalálta az otthonát, és meggyilkolta a feleségét. Talán annyira borzalmas volt, hogy ezért törölte ki az emlékezetéből.

– Mi az? – kérdezte Percy. Arthur néhány fényképet nyújtott át neki az asztal fölött. Billi belelátott. Harapásnyomok egy ember nyakán.

– Ezt egy gyógyító testvérünk készítette tegnap éjjel. Gondolta, érdekelhet bennünket. – Egy lány elájult az éjszaka az Auto de Fe

Nightclub előtt. Arthur és az idősebb lovagok a St. John's Kórház sürgősségi osztályán levő kapcsolataikat még mindig „testvérként” emlegették, bár a Szent János Lovagrend már rég nem vett részt a harcban. Ha azonban szokatlan támadásokról, vagy sérülésekről volt szó, hasznos információforrást jelentettek. Például vámpírharapás esetén.

Na, tessék! Már megint jöhet a „karóval átdöfjük a szívét” játék – gondolta Billi. Nem bánta, amíg nem neki kellett megtennie. Semmi kedve sem volt egy egész éjszakát arra vesztegetni, hogy az éhes holtakra vadásszon valami elhagyatott temetőben. Ez volt az utolsó lehetősége, hogy megcsinálja a matekot, különben karácsonyig bűntiben lehet.

Percy megvizsgálta a fotókat.

– Él a lány?

– Éppen hogy. – Arthur körütekintett az asztalnál. – Ezt még csírájában fojtsuk el!

Percy továbbadta a képet Gwaine-nek.

– Art, van valami elképzelések arról, hogy hol tanyázik? – kérdezte Gwaine.

Arthur csak a fejét ingatta.

– Nem. De azt akarom, hogy te és Percival találjátok meg! Ma éjjel. – Azzal Billihez fordult.

– Most, hogy Kay újra itt van, elkezdjük az edzésedet pszichikai védekezésből. – Kayre pillantott. – Holnap megfelel?

– Ideális, uram.

– Rendben. Nyolc órákor a Finsbury parkban! Tudod, hová vidd, Kay.

Pszichikai védekezés? Kayjel? Már tényleg annyira jó?

– De apa, megegyeztünk, hogy a próba után kapok három szabad éjszakát! Hogy utolérjem magam, megcsinálhassam az elmaradt házi feladataimat – mondta Billi. Szó sem volt arról, hogy szórakozni szeretett volna. A szórakozásnak semmi helye sem volt a Templomosok szabályai között.

– Az nem fontos. Kayjel fogsz gyakorolni. – Arthur összeszedte az újságkivágásokat, és becsúsztotta a dossziéjába. – Van még valami?

Gwayne kurtán megrázta a fejét, Balin néma „nem”-et mondott, de Percy felállt.

– Csak két dolog, Art – mondta, és magasra emelte a kupáját. – Először is üdvözlünk itthon, ifjú Kay! Az élet elviselhetetlenül unalmas volt nélküled. Alig várom már, hogy mindent elmesélj Jeruzsálemről! – Billi figyelmét nem kerülte el az, ahogy a többiek Kayre néztek. A bölcs és nagy hatalmú orákulumra. Meglepte, hogy nem borultak valamennyien térdre az áhítattól. Nevetséges! Aztán Percy Billire mosolygott. – És szeretnék pohárköszöntőt mondani Rendünk legújabb tagjára! Még csupán tizenöt éves, de máris igazi kemény legény. Vagyis leány. Mire felocsúdunk, Nagymesternek fogjuk szólítani. – Erre Gwayne felhorkantott, de Percy nem zavartatta magát. – Bilqis SanGrealra!

Jó öreg Percy! Mindig törődik vele. Nemegyszer kívánta, hogy bárcsak ő lenne az apja, nem csupán a keresztapja. A többiek felálltak, Gwayne utolsóként. Arthur is megemelte egy kissé teáscsészéjét.

– Billire!

Ekkor Arthur hangosan becsukta laptopját, és a dossziét az újságkivágásokkal a tetejére tette.

– Nos, ha ennyi volt, akkor hagyom, hadd menjen mindenki a dolgára. – Azzal mindkettőt a hóna alá szorította, és kísétált. Balin és Gwaine néhány pillanat múlva követte. Percy segített Billinek és Kaynek összeszedni a tárgyukat. Felemelt egy kupacot, de megállt. Feje majdnem a mennyezetet súrolta, majd lehajolt a két fiatalhoz.

– Jók legyetek, gyerekek! – mondta, majd egy hosszú pillanatig Billire szegezte a szemét, mielőtt távozott volna.

Kay nekilátott, és a tálcára sorakoztatta a kék porcelán teáscsészéket. Billi nem segített.

– Szóval megtanítasz néhány gondolati Jedi trükköt? – kérdezte.

– Hallottad, amit a papád mondott. Ne aggódj, óvatos leszek! Utána segíthetek a háziban, ha akarod.

– A helyzet az, hogy nem akarom. – Kay nem fogja ilyen könnyen megúszni.

Annyira hiányzott neki!

5. FEJEZET

HÉT ÓRA VOLT, mire Billi másnap este feljött a metróból a Finsbury parknál. Hideg eső szitált, a csatornák pedig tele voltak ázott levelekkel, így az utca mindkét oldalán felduzzadtak a pocsolyák. Egy mozdulattal hátrtolta a kapucniját, és észrevette Kayt a buszmegállóban. Fekete kötött sapkáját egészen a szeméig behúzta, ezüstös haja azonban mintha világított volna a buszmegálló pavilonjának erős, fluoreszkálóan fehér fényében.

– Késtél – jegyezte meg.

– Büntetésben voltam. Már megint – felelte Billi vállat vonva.

– Nem kaptad meg az üzenetemet? – kérdezte, és megveregette a halántékát. – Pedig nagyon erősen gondoltam, hogy „Kay, késni fogok. Kay, késni fogok...”

– Azt hiszed, ez vicces? – állt fel a fiú, és felhajtotta a kabátgallérját. – Na, húzzunk! Elég időt elpazaroltam már itt.

Elindultak a főúton, amit fémrácsok és csupa graffiti redőnyök mögött megbúvó üzletek vettek közre mindkét oldalról. Nem volt már nyitva, csak egy italbolt. Kopasz, tetovált karját sörhasán összefűző férfi állt az ajtóban, a sarkában morgó pitbullal. Megugatta őket, amikor elmentek előtte, és a nyakán levő vastag láncot rángatta.

Befordultak a sarkon, és Billi azonnal észrevette Elaine bazárját, amit egy magányos utcai lámpa világított meg.

Zálogház volt, már a tizenkilencedik század óta. Pergett a festék a bejárat fölött függő három aranygömből, de még az eredetiek voltak. A hifiberendezést, DVD lejátszókat, egy pár króm súlyzót és egy gyerekbiciklit, vagyis az ezer csőd és lefoglalás üledékét felvonultató poros kirakatokat vastag acélrudak védték.

Itt őrizték a Templomos rend relikviáit is.

Itt rejtették el Salamon király kincseinek maradékát. Billi alig tudta elhinni, hogy ez a vénséges patkányfészek az ókori világ egyik legcsodásabb varázstárgyának ad otthont. De éppen ez volt a lényeg. Kinek jutott volna eszébe?

A földszinten sötét volt. A felette levő lakásnak egyetlen ablaka volt világos. Kay csengetett, mire néhány pillanat elteltével kinyílt az ablak, és egy kócos, ősz hajú öregasszony dugta ki rajta a fejét.

– Húzz a sunyiba!

Kay tett egy lépést hátra, az utcai lámpa fénykörébe.

– Elaine, én vagyok az, Kay.

A nő tátott szájjal bámult.

– Kay? – vigyorodott el hirtelen. – Kay! Egy perc és lent vagyok.

Billi az ajtóban várt, míg Elaine lejött, és kinyitotta az ajtót, majd az acélrácsos kaput is.

– Édes angyalom! Na, gyere, és adj egy puszit! – Azzal csontos karjával átölelte Kayt, és hatalmas, nyálas puszit nyomott az arcára. Billi észrevette, ahogy megmerevedik, miközben Elaine cuppog.

– Szia, Elaine! – mondta Kay elpirulva. Ott álltak a lepusztult, régi üzlet kivilágítatlan ajtajában. A tapéta kifakult és mállott, a mennyezetről a festék apró pelyhekben pergett, a szőnyeg pedig

a drótszerű szálakig kikopott. Elaine terpeszben állva, csípőre tett kézzel csodálta Kayt, mint valami kalózkapitány.

– Te egyre jobb képű leszel! A lányok biztosan hegyekben hevernek a lábad előtt.

Billi Kayt kikerülve benyomakodott a zsúfolt üzletbe.

– Aha, ájultan – jegyezte meg. Billit rettentően bosszantotta, hogy Elaine, aki mindenki mással házsártos, vén banyaként viselkedett, Kay láttán elolvadt. Csak azért, mert kezdetben ő volt a felelős a képzéséért.

– Látom, önnagyságát is hoztad! – morgolódott Elaine savanyú képpel. Az arca pont megfelelt hozzá: elnyűtt, ráncos és foltos volt, nyomot hagyott rajta az ötven év erős dohányzás.

Billi felkapcsolta a villanyt.

Odabent minden dugig volt szeméttel, amit a szervezés teljes hiánya engedett felszaporodni: ütött-kopott régi ládák, ajtó nélküli szekrények, fabatkát sem érő kerékpárok és ezer más hasznavehetetlen kincs, amitől Elaine nem volt hajlandó megválni. Valószínűleg generációk óta ott voltak a boltban.

– Milyen volt Jeruzsálemben? – érdeklődött Elaine. – Kivel dolgoztál? Levison rabbival?

Billi elmosolyodott a gondolatra, hogy a korai Templomosok mit szólnának ahhoz, hogy a titkaikat egy zsidó őrzi. Az utolsó Templomos orákulum azonban gyilkosság áldozata lett, s nem volt senki, aki pszichésen megfelelően képzett lett volna, hogy őrizzé az ereklyetartót. Gwaine idegrohamot kapott, amikor Arthur Elaine-t javasolta, de Arthur volt a Nagymester.

– A régi vallásháború már nem érdekli a Templomosokat – mondta Arthur –, csakis a Bataille Ténébreuse számít.

– Neki és másoknak is – felelt Kay.

– Például? – szűkült össze Elaine szeme kíváncsian.

– A nyugati parti szúfiknak. Egy hónapot töltöttem a Sínai-félszigeten a nesztoriánus szerzetesekkel. Sokat tanultam, Elaine. – Kay feszengve fordította el a tekintetét. – Arról, hogy az érzelmek hogyan tudják elhomályosítani az éleslátásomat.

– Ez több, mint amit én valaha megtaníthatnék neked – mondta Elaine. Voltak neki is okkult képességei, de nem volt egy súlycsoportban Kayjel. Vele senki sem volt egy súlycsoportban. Elaine jártassága a tarotban, az asztrológiában és az okkult tudományokban hosszú évek kemény munkájának gyümölcse volt. Kayben mindezek feleslegesen megvoltak.

– De gondolom, nem cseverészni ugrottatok be hozzám – mondta, és kifakult, rózsaszín köntöse zsebéből előhalászott egy foszlott csomag Benson&Hedgest.

– Jól sejtet – szólt Billi. Elaine rágyújtott, és ráncolta a homlokát az első, keserű szippantásra.

– Akkor ki vele! Nem érek rá egész éjszaka. – Félretolt egy poros, kitömött medvét, mire feltárult egy mélyen az ajtóba épített, alacsony ajtó. Nyakából előhalászott egy madzagon lógó kulcsot. Mindkét kezére szüksége volt, hogy elfordítsa a zárban.

Az ajtó nyikorogva tárult ki. Lépcső vezetett le a hideg és nyirkos pincébe, amit betöltött a lassú, ősrégi pusztulás szaga. Elaine felkattintotta a barna bakelitkapcsolót, mire a villanykörte hosszan és halkán zúgni kezdett, mielőtt életre kelt volna, lassan bevilágítva a katakombát halvány, aranyos fényével. Nagy, fekete szekrény állt előttük. A sápadt fény megvilágította bronz pántjait és a felszínét díszítő cifra mintákat, melyek lehetnékony aranylevelekből, ezüsből és gyöngyházból álltak össze. A képek elhalványodtak, de Billi azért ki tudta venni az ébenfa csatamezőn viaskodó manókat,

démonokat, állatfejű szörnyeket, szárnyas lidérceket és mennyei csapatokat. Középen, ahol a két ajtó találkozott, nagy, hatágú csillagos, félbetört, elzöldült rézkorong.

Salamon pecsétje.

A misztikus oltalmazó, s az első védelem a természetfeletti ellen. A Magas Művészet, a Földöntúli tartomány varázsának fő szimbóluma. De a pecsét csak védelmül szolgált. Az ellen, ami a szekrényben volt.

Billit kirázta a hideg, ahogy ránézett. Olvasta a legkorábbi Templomos feljegyzésekben, hogy Hugues de Payens hogyan talált rá a szekrényre és a benne levő kincsre, nem sokkal az első keresztes hadjárat után. Hogy hogyan vitte magával, és tette a templomos lovagokat a középkor legrettegettebb szervezetévé. Sokszor elmerengett azon, hogy milyen izgalmas lenne a saját szemével látni a kincset. Most azonban, amikor karnyújtásnyira volt tőle, rájött, hogy nem izgalom zsibong a szívében, hanem félelem.

– Odabent van, igaz? – suttogta. A fekete szekrény úgy fénylett, mintha belülről világítana. Még hűvösebb lett, mire Billi összefon-ta a karját. Az, ami az ébenfa ajtók mögött megbújt, nem csupán a Rend hatalmának forrása volt, hanem egyben az inkvizíció általi, jóformán tökéletes megsemmisítésük oka is.

– A Tükör? – Elaine bólintott. – Hát persze. Hol máshol lehet-ne? – fordult Kayhez. – Na és, lesz egy kis szerencsénk a jövő heti lottózámokkal? Esetleg a lóversenyen?

Kay a fejét rázta.

– Tudod, hogy nem megy. A jövődömondás nem az én asztalom. Elaine némán és kíváncsian figyelte.

– Hát persze, hogy nem.

Kay leporolt egy széket, és ráhajította a kabátját.

– Ez megteszi – nyújtotta ki a karját. – Köszönjük, Elaine. Szólunk, ha végeztünk. – Erre Elaine végignézett rajtuk, majd egy bólintással távozott.

Billi megvárta, hogy elmenjen.

– Miért itt?

– Hogy könnyebb legyen – felelt Kay, majd a szoba sarkaira mutatott. Billi a szemét meresztette a sötétben, és csak nagy nehezen tudta kivenni a legfelső téglasoron, az egész helyiségen körbefutó jeleket. Rovásírás volt, a világ legrégebbi írásjelei, és hasonlítottak a fekete szekrényen levőkre. Bűvös védelem a *maleficia*, a fekete mágia ellen. Kay a kabátzsebében kotorászott.

– Ez a kamra fizikailag szigetelt. Senki sem fedezheti fel azt, ami ebben a helyiségben van. Ez tompít is minden természetfeletti vagy okkult erőt. Hogy legyen egy kis esélye az embernek.

– Mire?

Kay egy kis, piros csomagot dobott oda neki. Billi elkapta: egy csomag játékkártya volt.

– Keverd meg! – mondta a fiú.

– Nem tudtam, hogy a bűvészmutatványaidat fogjuk gyakorolni.

– Nem mutatvány.

Billi lehámozta a fóliát, és úgy nagyjából megkeverte a paklit.

– Ne úgy! Keverd meg rendesen! Használd az asztalt!

Billi kelletlenül engedelmeskedett. Kiterítette az egész paklit a kis dohányzóasztalon, és addig túrta a lapokat, amíg teljesen összekeveredtek.

– Ennek pontosan mi az értelme? – tudakolta.

– A Gonosz különböző típusai képesek... befolyásolni a gondolatokat. Parancsolhatnak az érzékeinknek és az emlékezetünknek. Emlékszel, mi történt veled és Alex Weeks szellemével?

– Honnan tudsz róla?

– Orákulum vagyok, elfelejtetted?

Billi dühbe gurult. Nyilvánvalóan már egyáltalán nincs magán-élete.

Kay intett, hogy szedje össze a kártyalapokat, és elfordult.

– Megtanítalak megerősíteni az elmédet a nem kívánt behatolás ellen.

– Mint a tiéd?

Kay felsóhajtott.

– Csak válassz egy lapot! Tartsd magad elé, de próbáld ne gondolni rá! Gondolj bármi másra, és ne engedd, hogy lássam a kártyát a gondolataidon keresztül!

Billi véletlenszerűen kiválasztott egy lapot az asztalról.

– Szólj, ha kezdjük!

– Treff hármas. Következő!

– Még nem álltam készen! – dobta le a földre a hármast. Felemelte a következőt, és maga elé tartotta.

– Káró ötös. Következő!

– Várj!

– Káró négyes. Nem keverted össze rendesen, ahogy mondtam?

Billi újra megkeverte.

Na, jó! Bármire gondolhatok, csak a kártyára nem.

– Kör királynő. Következő!

A francba! Nem megy.

– Ne káromkodj, koncentrálj a kártyára!

Kétszer elfelezte a paklit, majd a harmadiknál felfordított egy lapot, és...

– Pikk ász. Következő!

– Esélyt sem adsz!

Kay megfordult.

– Miért adnék? Ez nem játék, Billi. Ha harcolnánk egymással, meghátrálnál? Lazítanál? Nem. Ölni akarnál. – Összehúzott szemmel, az arcát kutatva nézett Billi szemébe. – Hát persze. Kezdjük előlről!

– Nem játszom ilyet! – horkant fel Billi. Mit képzelsz ez magáról? Ki ő? Az apja? Billi felborította az asztalt, amitől a kártyalapok szét-szóródtak a helyiség minden sarkába.

– Hogy te milyen gyerekes vagy! – jegyezte meg Kay. – Nem tessék, ezért fogod magad, és elmész. Így van?

– Még te kérde, amikor mindenkinél többet tudsz arról, hogy milyen elmenni?

Na tessék! Most kibökte.

– Szóval ez a baj?

Kay Billi karjára tette a kezét, de a lány elhúzódott.

– Ha még egyszer megpróbálsz, eltöröm! – mondta. – Amíg te vakációztál, tudod, mivel töltöttem az időt? Összeverték, csupa vér-aláfutás voltam, kék-zöld, és csupa vágott seb. S mindezt az átkozott Templomosok dicsőségére! Emlékszel, milyen rossz volt apámmal? Na, miután elhúztál – az egyetlen ember, akire valóban számíthat-tam –, ezerszer rosszabb lett.

– Biztos vagyok abban, hogy jó oka volt rá, Billi.

Oka? Az ok egyszerű volt: Billi Templomos. Harcolnak, küszköd-nek, és a vérüket adják. De ő sosem adja eléggé a vérét. Legalább-is az apja szerint nem. Csak egyre tovább erőlteti, neki pedig nincs választása. Nem úgy, mint a többieknek, mint Kaynek, aki maga vá-lasztotta ezt az életet. De Billi nem. Neki nem volt választása, nem kapott dicséretet, szeretetet, indoklást meg végképp nem.

Billi felhúzta a cipzárját a dzsekijén. Nem pazarolja tovább az idejét!

– Hová mész?

A fejére húzta a kapucnit. Ha siet, éjfél előtt hazaér.

– Te vagy az orákulum. Nem tudod?

– Állj! – Az ajtó becsapódott a lány orra előtt. A mellette álló asztal remegni kezdett, fel-alá ugrált, és a falon lógó régi kardok ösz-szezsörrentek.

A fiú vad tehetsége. A telekinézis. Ezzel hívta fel elsőként a Temp-lomosok figyelmét a képességeire. Amikor gyerekként feldühödött, a tárgyak repkedtek a szobában.

– Hagyd abba, Kay!

Az asztal megállt, a kardok nem csörömpöltek tovább. Billi rá-nézett.

Kay állá megfeszült, és törölgette az izzadságot a homlokáról. El-veszítette az önuralmát.

– Mit akarsz tőlem, Billi?

– Miért gondolod, hogy szükségem van tőled bármire is? Átmen-tem a Próbán. És te?

Kay úgy elvörösödött, mintha pofon vágta volna.

– Tudod, hogy az orákulumoknak nem kell átmenniük a Próbán. Túlságosan...

– Azt a szót keresed, hogy „félnek”?

– Nem félek – felelt Kay, de látszott rajta, hogy feszeng.

Fájt neki.

Helyes. Most legalább tudja, milyen érzés! – gondolta Billi.

Annyiszor rettegett az elmúlt évben, amikor szüksége lett volna rá, és nem volt ott. Hát most nincs rá szüksége, amikor ő vámpírsírokat

keresett, és vérfarkas nyomokat követett, Kay pedig otthon ücsörgött. És félt.

– Mondtam, hogy nem félek! – Az asztal megugrott, és a falnak csapódott. Billi a felé repkedő szilánkok ellen a feje fölé tartotta a karját.

Amikor leengedte, Kay a fekete szekrény előtt állt. Ujjaival követte a pecsét körvonalát.

– Nem tudod, mire vagyok képes – mondta, szemét le nem véve a hatágú csillagról. – Azt hiszed, csak az számít, ha valaki egy fémdarabbal hadonászik, és összever másokat. – Ujjai begömbültek az ajtó szélén. – Fogalmad sincs! – Kinyitotta a szekrényt.

Mi a csudát művel? Billi elkapta a karját.

– Ez örülség! – figyelmeztette. – Ne csináld!

Kay elrántotta.

– Ez a helyiség biztonságos, Billi. Az örök vigyáznak ránk – mutatott a falakra vésett szimbólumokra. – Nem engedik, hogy bármi is kijusson innen.

Elővett egy lapos, sötétkék bársonydobozt, olyat, amiben nyakék lehet. Felpattintotta a tetejét.

Egyszerű, fényesre polírozott rézkorong volt benne, úgy húsz centiméter átmérőjű. A hatágú csillagot finoman belevésték a felületébe, és a széle egy kissé bezöldült, de egyébként fénylett a halvány fényben. Kay csak nézte, és lassan leült egy számolyra, alulról tartva a dobozt. Az ölébe tette, és óvatosan megérintette a réz felületet.

Fodrozódni kezdett.

Az Elátkozott Tükör.

A Templomosok utolsó kincse. A legenda szerint Salamon király ennek segítségével vitte végbe nagy varázslatait. A mohamedán tanok szerint a lelkek ura volt, parancsolt az angyaloknak és az

ördögöknek. S mindezt a tükrön keresztül. John Dee, az Erzsébet korabeli varázsló és Templomos orákulum, nyilvánvalóan a tükör segítségével vette fel a kapcsolatot a földöntúli világgal.⁴ Megnyílt előtte a menny és a pokol. De ma már senkinek sincs ilyen hatalma. Senkinek! Kay nem fog elérni semmit. Pillantásának rideg ürességét látva azonban Billi hátán végigfutott a hideg.

– Nem viccelek, Kay. Tedd vissza! Azonnal!

– Csak megnézem – suttogeta, inkább magának, mint Billinek. Hátrahajtotta a fejét, miközben ujjai a fémfelületet simogatták, a szeme pedig fennakadt, s csak a fehérje látszott. Mélyen és hosszan sóhajtott.

Aztán nem lélegzett.

A Tükör vibrált, és Kay az ujjbegyével sziporkázó, halvány, szivárványszínű csíkokat húzott, ami olyan volt, mint az olaj a napfényben. A felület örvénylett, s Billi mintha sötét, távoli mélységekbe látott volna le, mintha egy végtelen örvénybe nézne. A fénysugarak gyorsan pörgő mintát vetítettek a falra, és a mennyezeten kaotikus színek táncoltak, mint valami falikárpit. Kay ajkán apró mosoly jelent meg. Billi a kaleidoszkópszerű látványt bámulta, egészen hipnotizálta a vörösek, sárgák, narancssárgák, zöldek, aranyak és anynyi más kigyózó árnyalat megállás nélkül változó keveréke, hogy egészen beleszédült, mégsem tudta levenni róla a szemét. Egyszerre akart sírni és nevetni; még sosem látott ilyen szépet. Mintha a falak és maga a világ hullana szét a színek és a bűbáj univerzumában. Megfordult, hogy megpusztilja Kayt, amiért valami ilyen tökéletesen elképesztőt mutatott neki.

⁴ John Dee valós személy, (1527–1608) mágus, alkimista, asztrológus, geográfus, matematikus, I. Erzsébet tanácsadója volt.

Kay azonban csak ült, rázkódott a teste, és habzott a szája. A fogát csikorgatta, de annyira, hogy vérezni kezdett az ínye, rózsaszínűre színezve az állán lecsurgó habot. A levegő úgy hullámozott körülötte, mint egy sivatagi délibáb, és a színek egyre gyorsabban és gyorsabban pörögtek. Billi most alakokat látott kibontakozni a fény végtelen hurrikánjából. Nehezen lehetett kivenni őket, és alig volt emberi formájuk, de folyamatosan nőttek, és pillanatról pillanatra egyre kézzelfoghatóbbak lettek. Karokat, lábakat és fejeket látott, sőt, szilárd emberi arányokat, ujjakat, amik kézkezdeményekből nőttek ki.

Ki idézett meg bennünket?

A hangok a fejében visszhangzottak, és az alakok szeme fényesen és kíváncsian tekintett rá.

Jövünk, üdvözlöjtek!

– Állj! – suttozta Billi. Elképedve nézett körbe.

De Kay nem hallotta. Szorosan lehunyta a szemét, és elveszett valami távoli tartományban, ahová az elméje és a lelke elbarangolt. Még többen kezdtek alakot öltetni, egyre kézzelfoghatóbban alakulva emberi formára.

Hívj, és mi jövünk!

Egyszeriben olyan forró levegő csapott ki a korongból, mint a kohó tüze. A falon végigfutó védőjelek elviselhetetlenül fehérén izzottak, és az alakoknak már arcvonásaik is lettek. Látta, ahogy a fekete körvonalaknak arcuk lesz, szemük, orruk, elragadó lelkesedéssel mosolygó szájuk, és emelt hangjuk is megsokszorozódott, míg a kakofónia egészen elviselhetetlenné fokozódott.

Ekkor kivágódott az ajtó, és Elaine rontott be a helyiségbe. Billi látta, ahogy a szája sikolyra nyílik, de nem hallott mást, mint az agyát mardosó kiáltásokat. Elaine kiütötte a tükröt Kay kezéből,

ami megperdült a levegőben, a falhoz csapódott, majd a földön pörgött csörömpölve, míg el nem nyugodott.

Minden fény eltűnt, csak a Billi feje fölött világító villanykörte gyenge világossága maradt. Kay a hátán feküdt, és tágra nyílt szemmel bámulta a mennyezetet. Lihegett, mintha most futotta volna végig a maratont. Csurgott róla a verejték, fehér haja a koponyájához tapadt. Erőnek erejével felállt, bár a lába úgy tűnt, nem sokáig bírja. Körülnézett, mint akinek fogalma sincs, hová került. Elaine ijedten figyelte. Megérintette Kay arcát, ellenőrizte, hogy rendben van-e, majd adott neki egy pofont. Piros ujjnyomai dagadtan ottmaradtak, de Kay alig vette észre.

Körülöttük a bevéselt oltalmazó varázslatok élénkvörösen izzotak, mint a téglák, ami most jött ki az égetőkemencéből, aztán elhalványodtak, és sziszegve hültek ki szokásos barna, agyag színükre. Billi fülében visszhangzott a hirtelen jött csend.

Tévedett. Azt hitte, ez az erő már nem létezik. Kayt figyelte, ahogy beletúr csatakos hajába. Egymás szemébe néztek, és Kay parázslott a lázas izgalomtól. Az elmúlt négyszáz évben senki nem fogott még egy rádióhullámot sem a Tükör segítségével. Senkinek nem sikerült Dee óta, aki a Templomosok legnagyobb orákuluma volt.

A legnagyobb, mostanáig.

Semmi sem olyan félelmetes,
mint maga a félelem...

és Billi SanGreal.

Mered követni?

Tizennégy éves kortól ajánljuk!

2 999 Ft

Vörös pöttyös könyvek

élményt keresőknek – p•nt neked

.....
egy erős lányról